

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 75. Ἐξέμνητος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἓν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Αὐγούστου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τζάκ ὅμως; Τί γύρευε μαζί τους ὁ λεπτός, ὁ ἀδύνατος αὐτὸς μικρὸς Παριζιάνος, ποὺ δὲν μιλοῦσε κἂν τῇ γλῶσσᾳ τους, παρὰ ἔλεγε «μάλιστα, κύριε... εὐχαριστῶ, κύριε...» σὰν ἀρχοντόπουλο; Ἐλεγαν πὺς εἶχε κλίση στὴ μηχανική. Ἀλλὰ ποῦ ἦταν; Ὁ ἀτζαμίκος αὐτὸς δὲν ἐσκάμπαζε γρύ. Δὲν ἤξερε νὰ βάλῃ οὔτε μιὰ βίδα. Γιὰ δὲ αὐτὰ οἱ μαθητευόμενοι τὸν περιφρονοῦσαν, τὸν ἀντιπαθοῦσαν καὶ τοῦ φεργόνταν σκληρά.

Μιὰ μέρα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἔδειξε ἓνα κομμάτι σίδερο ποὺ ὅ,τι εἶχε βγεῖ ἀπ' τὴ φωτιά. «Δὸς μου κεῖνο-κεῖ, Τσίρο!» τοῦ εἶπε. Ὁ Τζάκ τὸ ἔπιασε, τὸ χούφτωσε ἀνύποπτος. Κι' ἐκάθηνε ὀκτὼ μέρες στὸ νοσοκομεῖο.

Μόνο τὴν Κυριακὴ ξεκουραζόταν λίγο καὶ διασκέδαζε. Ἐπαιρνε μαζί του ἓν ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ριβάλ καὶ πῆγαινε νὰ διαβάσῃ στὴν ἀκροποταμιά. Καθόταν ἐκεῖ ἀπέξω σ' ἓναν παλιό, μισογκρεμισμένο πύργο, μὲ τὸ βιβλίο ἀνοιχτὸ στὰ γόνατά του καί, σηκώνοντας κάθε τόσο τὰ μάτια του, ἔδλεπε τὰ ἡσυχὰ νερά, τὰ πλοῖα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μακριὰ καὶ τὰ παιδάκια ποὺ πελάγωναν κοντὰ του μὲ γέλια καὶ ξεφωνιτά.

Διάβαζε: διάβαζε ὅσο μπορούσε. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία τοῦ Ριβάλ ἦταν βαριὰ γιὰ τὴν ἡλικία του καὶ λίγα πράγματα καταλάβαινε. Συχνὰ ἄφινε τὸ διάβασμα καὶ συλλογιζόταν. Ὁ νοῦς του ἔτρεχε μακριὰ, μακρύτερ' ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ τοὺς ἐργάτες, στὴ μητέρα του, στὴ μικρὴ του φιληνάδα, στὶς ὥραιες ἐκείνες Κυ-

ριακὲς τοῦ Ἐτιόλ, μὲ τὴν πρωϊνὴ λειτουργία στὴν ἐκκλησιά, τὸν περίπατο στὸ πλάι τῆς μητέρας του, τὸ μεσημεριανὸ τραπέζι στοῦ Ριβάλ καὶ τὰ παιχνίδια ὕστερα στὸ «φαρμακεῖο»...

Ἔτσι ξεχνιόταν λίγες ὥρες κι' ἦταν σχεδὸν εὐτυχής... Μὰ σὲ λίγο ἦρθε τὸ φθινόπωρο μὲ τὶς ραγδαῖες βροχὲς καὶ τοὺς δυνατοὺς ἀνέμους ποὺ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ κάθεται ἀπέξω ἀπ' τὸν πύργο. Τότε τὶς Κυριακὲς του τὶς περνοῦσε στὸ σπίτι μαζί μὲ τοὺς Ρουντίκ.

Ἡ γλύκα τοῦ παιδιοῦ τοὺς εἶχε συγκινήσει. Ὅλοι τοῦ φερνόταν καλὰ. Ἡ Ζεναΐδα μάλιστα τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, τὸν ἐφρόντιζε σὰ μητέρα κι' ὅταν πῆγαινε νὰ ράψῃ στοῦ κ. διευθυντῆ, δὲν μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὸν Τζάκ. Κι' ὁ μπάρμπα-Ρουντίκ ἀκόμα, ἂν καὶ τὸν ἔβρισκε ἀδύνατο στὸ σῶμα κι' ὄχι τό-

σο ἐξυπνο γιὰ «τέχνη», ἔλεγε πάντα: — Ὡστόσο εἶναι καλὸ παιδάκι.

Ἐβρίσκε ἀκόμα πὺς διάβαζε πολὺ καὶ καμμιὰ φορὰ τὸν ρωτοῦσε γελώντας ἂν ἐσκόπευε νὰ γίνῃ παπὰς ἢ δάσκαλος. Μ' δὲ αὐτὰ τοῦ εἶχε καὶ κάποιον σεβασμὸ ἰσα-ἰσα γιὰ τὴ μόρφωσή του. Γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέχνη του, ὁ ἐφαρμοστὴς δὲν ἤξερε τίποτα, διάβαζε κι' ἔγραφε μὲ δυσκολία κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε πολὺ ἀφότου ἔγινε ἀρχιεργάτης καὶ παντρεύτηκε τὴν Κλαρίσση, ποὺ ἦταν πολὺ πιὸ μορφωμένη κι' ἀπ' αὐτὸν κι' ἀπὸ τὴ Ζεναΐδα.

Ὁ Τζάκ ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς καλὲς γυναῖκες. Ἡ φαῖδρότης τῆς Ζεναΐδας, ποὺ ἐπῆγάγε ἀπὸ καρτερία καὶ γαλήνη ψυχῆς, τὸν γοήτευε· μὰ κι' ἡ κυρία Ρουντίκ, πιὸ κομψή στὸ ντύσιμο, πιὸ λεπτὴ στοὺς τρόπους, — γιὰτ' ἦταν ἀπὸ καλὸ σπίτι αὐτῇ, — ἱκανοποιοῦσε τὶς παλιές του ἀριστοκρατικὲς συνήθειες καὶ σὲ πολλὰ τοῦ θύμιζε τὴ μητέρα του.

Τὶς Κυριακὲς λοιπόν, ὅταν ὁ καιρὸς τὸν ἐμπόδιζε νὰ βγαίῃ ἐξω, ὁ Τζάκ καθόταν μαζί τους καὶ διάβαζε δυνατὰ γιὰ νὰ τὶς διασκέδαζῃ. Τὰ διαβάσματα αὐτὰ γινόνταν στὴ σάλα ἐκεῖνη ποὺ ἦταν στολισμένη μὲ ναυτικὸς χάρτες κρεμασμένους στοὺς τοίχους, μὲ πελώρια κοχύλια, σφουγγάρια ξερά, μικρὲς ἱπποκάμπες κι' ἄλλα τέτοια θαλασσινά. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ νταντέλλες καμωμένες μὲ τὸ χέρι σ' ὅλα τὰ ἐπιπλα, ἓνας καναπὲς καὶ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα βελουδένια. Ἡ πολυθρόνα αὐτὴ ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ μπάρμπα-Ρουντίκ. Ἐαπλωνόταν ἐκεῖ ἀναπαυτικὰ γιὰ νὰ καύσῃ κι' αὐτὸς, ἐνῶ ἡ Κλαρίσση, στὴ συνειθισμένη τῆς θέσης κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀκούγε ἀργή, μελαγχολικὴ, κι' ἡ Ζεναΐδα, κοντὰ στὸ τραπέζι, μπάλωνε κιόλα ἀσπρόρρουχα, γιὰτὶ ἄλλη

«Ὁ Τζάκ διάβαζε δυνατὰ...» (Σελ. 309, στ. γ')

μέρα ή καίμενη δέν έδρισκε ευκαιρία. Ο Τζάκ κατέδαινε απ' τή σφίτα μ' ένα χοντρό βιβλίο του Ριθάλ κι' ή διασκέδαση άρχισε.

Από τις πρώτες σελίδες, τά μάτια του καλοῦ Ρουντλίκ γλάρωναν, ανοιγόκλειναν, έπειτα γούρλωναν και στο τέλος έκλειναν όριστικά. Δέν κοιμόταν όμως κι' όλως διόλου, γιατί ντρεπόταν για τήν ακατανίκητη αυτή νύστα που τον έπιανε, — τή γυναίκα του προπάντων, — και για νά δείχνη τάχα πως άκούει και μέ κλειστά μάτια και προσέχει, έλεγε κάπου — κάπου καμμιά λέξη σά νά παραμιλούσε στον ύπνο του, ή άφινε κανένα θαυμαστικό :

— Τι ώραίο!... τι έξοχο!...

Του κάκου. Κι' από τόν τρόπο που τó πρόφερε, κι' από τήν ακατάλληλη πάντα στιγμή που πετούσε αυτό τó θαυμαστικό, καταλάβαιναν όλοι πως ó γέρος ούτε πρόσεχε, ούτε άκουγε.

Ε, δέν ήταν και τόσο διασκεδαστικά, ούτε τόσο εδνότητα τά βιβλία που είχε διαλέξει ó γιατρός Ριθάλ για τó φίλο του Τζάκ. Μεταφράσεις αρχαίων ποιητών, οι Έπιστολές του Σενέκα, οι Βίοι του Πλουτάρχου, ένας Όμηρος, ένας Δάντης, ένας Βιργίλιος, μερικά ιστορικά έργα και «πλέον ού». Πολλές φορές τó παιδί διάβαζε χωρίς νά καταλαβαίνει ούτε αυτό έπέμενε όμως νά διαβάξη για τήν υπόσχεση που είχε δώσει στο φίλο του και μέ τήν ιδέα πως τó διάδασμα δέν θα τόν άφινε ποτέ νά ξεπέση τόσο πολύ και νά καταντήση σάν ένας από τους δάναους έκείνους εργάτες που έδλεπε στο Ίντρέ. Διάβαζε καρτερικά, ευλαδικά, μέ τήν έλπίδα πάντα νά ιδή κι' ένα φώς νά ξεπετιέται από τις σκοτεινές εκείνες σελίδες...

Απ' όλα του τά βιβλία, προτιμούσε και διάβαζε συχνότερα τήν «Κόλαση» του Δάντη. Η περιγραφή των βασάνων εκείνων τούκανε μεγάλη έντύπωση. Ανακατευόταν στο μυαλό του μ' έν' άλλο θέαμα που είχε κάθε μέρα στα μάτια του. Οι μισόγυμνοι άνθρωποι, οι φλόγες, οι σπίθες, τó αναλυτό μέταλλο, τó πυρωμένο, ξαναπερνούσαν μπροστά του καθώς διάβαζε τους στίχους του ιταλού ποιητή κι' οι βόγγοι του άτμου, οι τριγμοί των γιγάντιων πριονιών, οι υπόκωφοι κρότοι των σφυριών που άντηχούσαν στα φλογοφωτισμένα εργαστήρια, τόν έκαναν νά βλέπη πιδ ζωντανή τήν κόλαση που ζωγράφισε ó Δάντης.

Μά και στην Κλαρίση, και στη Ζεναΐδα, έκαναν τήν ίδια έντύπωση οι σελίδες εκείνες. Η μεγάληγορη ποίηση, περνώντας μέσ' στη σιωπή του ταπεινού εργατικού σπιτιού, άν και τόσο ψηλότερη απ' αυτό, από τις έντυπώσεις του, τις ασχολίες του, τήν

καθημερινή του ζωή, κινούσε μολοντούτο τή σκέψη των ανθρώπων, συγκινούσε τις καρδιές των ή τους άφινε έκστατικούς, σά νά περνούσε πάνω απ' τó κεφάλι τους ένα φωτεινό μετέωρο, σά νά περφετε δίπλα τους κεραυνός. Αυτή είναι ή δύναμη των μεγάλων ποιητών!

Μιά Κυριακή, ένψ ό Τζάκ στοῦ Ρουντλίκ διάβαζε πάλι τήν «Κόλαση», κι' οι δυό γυναίκες άκουγαν μέ προσοχή, κι' ó γέρος, λαγοκοιμισμένος, πετούσε κάθε τόσο τά θαυμαστικά του, απέξω, απ' τó δρομάκο της εργατικής συνοικίας, άντήχησε μια πολύ γνωστή κραυγή :

— Καπέλλα!... Καπέλλα!... Καπέλλα!

Ο Τζάκ σήκωσ' εύθες τά μάτια του απ' τó βιβλίο και, από τó τζάμι του παράθυρου, είδε νά περνά μια πολύ γνωστή επίσης σιλουέττα.

— Α, μ' αυτή τή φορά χωρίς άλλο είναι αυτός! φώναξε.

Και πετάχτηκε στην πόρτα.

Αλλά ó γυρολόγος, μ' όλο του τó κούτσυμα και τó πελώριο, τó βρύ του φορτίο από χειμωνιάτικα καπέλλα, — κασκέτα, ρεμπόμπλικες, σκούφους, — ήταν μακριά κι' έτοιμαζόταν νά στρίψη.

— Ε! Μπελιζαίρ! τού φώναξε ó Τζάκ.

Ο άσχημος άνθρωπος γύρισε, δείχνοντας πάλι ένα ώραίο, γλυκό, χαρούμενο χαμόγελο.

— Ήμουν βέβαιος πως θάσουν εσύ... Πώς έδω, Μπελιζαίρ :

— Έδω, κύριε Τζάκ. Ο γέρος θέλησε νά μείνω στη Νάντη, εξαιτίας που ή αδερφή μου έχει άρρωστο τόν άντρα της... Τι νά κάμω; Έμεινα και γυρίσω λίγο παντού : στο Σατιναί, στο Λαμπκσέντρ, στο Ίντρέ... Έχει ένα σωρό φάμπλικες σ' αυτά τά μέρη κι' ή δουλειά δέν πάει άσχημα, κύριε Τζάκ. Έδω μέλιστα πουλώ τά περισσότερα καπέλλα. Κάνω και τόν ταχυδρόμο. Φέρνω από τή Νάντη γράμματα, πακετάκια, παραγγελιές...

Ο Μπελιζαίρ φαινόταν ευχαριστημένος. Έστελνε όλα του τά χρήματα στο Παρίσι για τó γέρο και για τά παιδιά. Του κόστιζε πολλά κι' ή άρωσεία του γαμπρού του. Μά δέ βχρίεσαι! μέ τήν εργασία όλα διορθώνονται. Αν δέν ήταν και κείνα τά καταραμένα τά πιπούτσια...

— Σε πονούν άκόμα; τόν ρώτησε ó Τζάκ.

— Άκόμα κι' άκόμα! τού άποκρίθηκε. Μά δέ σάς είπα; Για νά μη μέ πονούν, πρέπει νά κάμω ένα ζευγάρι έπίτηδες για τά πόδια μου, μέ τó μέτρο, παραγγελιά. Μά κοστίζουν. Αυτά είναι μόνο για τους πλούσιους...

Αφού μίλησε έτσι για τόν εαυτό του, ó Μπελιζαίρ, άν και δίστασε λίγο, ρώτησε κι' αυτός :

— Έσείς, κύριε Τζάκ, είστε τώρα εργάτης; Μά πως αυτό; Τι σας συνέδθηκε; Τó σπιτάκι σας εκεί-πέρα ήταν τόσο όμορφο!...

Ο μαθητευόμενος εργάτης κοκλίνισε και δέν ήξερε τί νά πει. Ντρεπόταν για τή φορεσιά του, άν και καθαρή, κυριακάτικη, και για τά χέρια του, τά μαυρισμένα και πληγωμένα. Ο Μπελιζαίρ κατάλαβε τή στενοχώρια του κι' άλλαξε σιγά-σιγά όμιλία :

— Κι' εκείνο τó ζαμπόνι τί έξοχο, έ;... Άμ εκείνη ή ώραία κυρία, που φαινόταν τόσο καλή... ήταν ή μητέρα σας, έ;... Τι κάνει;... Άλήθεια, τής μοιάζετε πολύ...

Ο Τζάκ ευχαριζόταν τόσο νά κούη για τή μητέρα του, ώστε θάμνε κεί ως τó βράδυ, όρθος στη μέση του δρόμου, νά μιλή μέ τόν Μπελιζαίρ. Άλλά ó γυρολόγος δέν είχε καιρό. Έπρεπε νά γυρίση στη Νάντη, νά πουλήση καπέλλα. Τήν Κυριακή μαζευόταν εκεί τόσο κόσμος.

Κι' αφού έοφισε τó χέρι του παιδιού, ξεκίνησε κουτσαίνοντας όπως πάντα. Ο Τζάκ στάθηκε άκόμα νά τόν βλέπη. Ήταν συγκινημένος, πά νά δλεπε μπροστά του τó δρόμο του Κορμπέιγ μέ τó δάσος στο πλάι, νά πλώνεται κάτασπρος κάτω απ' τά κουρασμένα βήματα του πολυπλάνητου γυρολόγου.

— Τι κουδέντες είχες μ' αυτόν τόν καπελλά; τόν ρώτησε ή Ζεναΐδα άμα μπήκε.

— Τόν γνώρισα στις Καστανούλες, άποκρίθηκε ó Τζάκ, μία μέρα που έδρεχε δυνατά και μπήκε στο σπίτι μας νά γλυτώση τά καπέλλα του...

Και συλλογίστηκε μελαγχολικά : «Άλλά δέν τά γλύτωσε ó κακόμοιρος». Είχε θυμηθεί τήν άπρόοπτη έπιστροφή απ' τó χωριό και τή σκηνή που έκαμε ó πατριός του για τó ζαμπόνι...

— Ναί, μά δέν πρέπει νάχης φίλες μέ τέτοιους ανθρώπους, τόν συμβούλεψε ή Ζεναΐδα. Πού ξέρεις τί είναι αυτός;

— Α, είναι καλός! φώναξε άθελα ó Τζάκ.

Η Ζεναΐδα κούνησε τó κεφάλι της. Αυτή δυσπιστούσε πιά σέ όλους. Γιατί θυμόταν τους φίλους που είχαν χαλάσει τόν ξάδερφό της τόν Σαρλέ. Κι' αυτοί φαινόταν καλοί, κι' όμως ήταν «έξωλεις και προώλεις»...

Όστόσο, για τήν ώρα, ó Ναντάς φαινόταν πως είχε γλυτώσει. Κι' αυτό πάλι κατόρθωμα της Ζεναΐδας ήταν. Στόν πύργο που έρραβε, τά κατέφερε τόσο καλά, ώστε ό κ. Διευθυντής, άφοῦ δέν μπόρεσε νά τόν άναγκάση νά πάη στο Γκερινύ, έστειλε τόν σχεδιαστή του στο Σαιν-Ναζαίρ νά μελετήσει, για λογαριασμό του εργοστασίου, και άτμομηχανές νέου τύπου για μέγάλα υπερωκεάνεια. (Ακολουθεί)

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Πριν απ' τά χαράματα, ξύπνησα. Τό προσκεφάλι μου ήταν λουσμένο στόν ιδρώτα. Ο ύπνος έφυγε σάν άχνη κι' άπόμεινα μέ τά μάτια όρθάνοιχτα.

Α, τις ξέρω αυτές τις πονεμένες ώρες : είναι όταν, βράδυ βράδυ, χάνωμε τó δρόμο άξαφνα δέν πέφτουν ούτε του ύπνου ούτε του ξύπνου κι' είναι καμμένες από άπορία κι' από πίκρα, κι' άκόμα από κάτι άλλο άλλοιώτικο, άλλόκοτο, χαμένο. Είναι τó παράπονο του ύπνου που κόπηκε είναι ή πίκρα που ξεχείλισε απ' τόνειρο και περιέχυσε τόν ύπνο και χύθηκε έξω απ' τόν ύπνο.

Μόλις θυμοῦμαι πιά... μά είδα πως τάχα κάπου έσκυφα, σάν πλω από τó ιερατικό άρμάρι κι' από χάμω έπιασα και σήκωσα ένα μάτσο φτωχικά κεράκια είχαν, τάχα, διπλές και τρίδιπλες καμπούρες ήταν από τή ζέστη αναλυμένα, κι' ύστερα είχαν σμίξει, κι' όλα μαζί είχαν γίνει ένα μόλις έτριξαν καθώς τά χώρισα. Και τάχα σά νά μου φάνηκε πως αυτά τ' άπλά, τά κουλουριασμένα κεράκια, ήταν άλλοι τόσοι κέρινοι μικροί Χριστοί, σα κατεμμένοι μικροί βασιανισμένοι Σταυρωμένοι κέρινοι, μαζί δεμένοι, που χωρίζοντάς τους, άκουσα τάχα, σάν από τά κόκκαλά τους ένα παραπονιάρικο τριξίμο νά μέ μαλώνει... κι' ως τόσο, αυτό δά τó παραμικρό πράγμα, τó καθημερινό, τó τιποτένιο, στάθηκε αξιο νάναι μέσ στον ύπνο μου τόσο καινούριο, τόσο σημαντικό, τόσο λυπητερό...

Στις στέγες, στο φεγγίτη, στα πεζοδρόμια ψιχάλιζε μία ψιχάλα μαλακιά και ήμερη. Τά χαράματα μόλις χώριζαν στις γρίλλιες, σά μία ρίγα στάχτη.

Τότε, καθώς εκείνη τήν ώρα πολεμούσα νάφογκραθώ, άκούστηκαν πέρα μακρότατα, απ' τó μέγα λιμάνι, τρεις νότες, τρεις βαθιές, στερεές, κυβικές νότες, σύμμετρες, ή κάθε μία τους, από ένα σωρό φωνές έσωτικές, — τρεις ξεχωριστές νότες : τρεις νότες μονοκόμματος : ύστερα τίποτα.

Ποιά κατάρτια νά σάλεψαν, τήν ιδιαν ώρα, άπάνω στον ούσανό τó φριχτό τους κάθετο σχεδίασμα; Ποιό όνειρο νάφριξε για ν' άληθέψει; ποιό άναπόφευκτο νάγινε; ποιός σπαραγμός και ποιά μετάγνωση άνώφελη πιά; — Φεύγουν, κάτω απ' τήν ψιχάλα... τους ξεπροβοδούν, κάτω απ' τις μαύρες όμπρέλλες, εκεί, μπρός στις μαρμερίνες πλάκες, μπρός στα πέτρινα σκαλόπατια. Πόσα χεροσφιζήματα θάσπασαν στη μέση! πόσοι δέν βλέπονται πιά, παρά μέ τó νοῦ, καθώς τó βαπύρι παρμερίζει, παρμερίζει **δίλως άλλο!** Χωρίζουν, φεύγουν, φέρνοντας γραμμένο μέσα στο νοῦ τους βαθιά ένα άδεδεστο

«για πάντα», μιάν άπόφαση, ένα τέλος.

Κ' ύστερα, γι' αυτούς που μένουν, τά σκυψήματα στους χάρτες και στις θάλασσες που πρασινίζουν μέσα τους, κι' οι λογαριασμοί πάνω στα δάχτυλα, κι' ή προσμονή νάρθει τó άσπρο γράμμα και γι' αυτούς που φεύγουν, φεύγουν, φεύγουν όλοένα μακρότερα, σί καινούριοι φανερωμένοι ούρανοι άναβαίνουν απ' τους όρίζοντες, και ζυγώνει ένα άλλο ήμισφαίριο άπόμακρο, όλοτελα ξένο.

Τέλος, μία σύντομη σφυριγματιά στοῦ λιμανιού τó στόμα. Και πιά τίποτ' άλλο, τίποτα, τίποτα.

Άκουγα κι' άλλα χρόνια αυτό τó θριαμβικό τραγούδι : τού άτμου νά κυλιέται στην άτμοσφαίρα : μά από τότε που ή αδερφούλα έφυγε, άκέρια ή θάλασσα κι' ή περιγυριά της κι' οι ήχοι κι' οι κρότοι που μου τή θυμίζουν, πήραν μιάν άλλη σημασία, κι' ένα καινούριο νόημα και τρέμω σάν τó θυμηθώ γιατί είναι μία πίκρα που τήν κατάπια γοργά, σά γιατρικό, και μονοκόμματα κι' άπόμεινε από τότες μέσα μου άλυτη κι' άκέρια και τρέμω νά τήν ξαναζυγώσω, τρέμω νά τήν άγγίξω και νά κάμω νάναλύσει, γιατί θάναί πολλή...

(Σάν Ζωή κα' σάν Όνειρο.)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Συνέχεια και τέλος : ίδε σελ. 302].

Κατά τις έξη, ή βενζινακάτος άραζε στο μικρό λιμανάκι μας. Υποδεχτήκαμε τους Άγγλους μέ μεγάλη χαρά, τους φιλοξενήσαμε και τους όδηγήσαμε στα ιστορικά έρείπια. Έφυγαν τó βράδυ για τήν Όξειά, όπου θά περνούσαν τή νύχτα για νά κυνηγήσουν τó πρωί.

«Κι' εγώ νόμιζα πως ήθελαν νά προσθέσουν κι' αυτές τις καινούργιες άποικίες στην κυριαρχία της Βρετανικής Μεγαλειότητος!» έκαμε ό Πίπης, μόλις ή βενζινακάτος χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

Απ' τή μέρα που είχαμε κατέσει στην Πλάτη, ό καιρός διατηρούνταν ήρεμος, χωρίς σοδαρές μεταβολές. Τή Δευτέρα όμως ό δείκτης του βαρομέτρου, άφοῦ έπαίξε κάμποσο, στάθηκε άποφασιστικά στη λέξη : **Τρικυμία**. Η βενζινακάτος μας διερχόταν τó Σάββατο. Έπρεπε λοιπόν ως τότε να φυλαγώμαστε, γιατί βρισκόμαστε σ' ένα νησί άνοιχτό στους τέσσερις άνέμους.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν για τή βάρκα. Αφού τήν τραδήσαμε στη στεριά, μαζευτήκαμε στα έρείπια για νά πάρουμε κάποια άπόραση. Μία τρικυμία σ' αυτά τά παράλια δέ θά βρυστούσε λιγότερο από μία έβδομάδα. Έπρεπε λοιπόν νά έγκαταλείψουμε τó κνή-

γι και τó ψάρεμα, μέχρι νεωτέρας... βαρομετρικής διαταγής.

Η μεγάλη μπόρα πλάκωσε τά μεσάνυχτα. Μας ξύπνισε ένα διαβολέμένο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Πήρα τó άκουστικό και άφογκράστηκα : τίποτα! Όρμησα σάν τρελλός έξω απ' τήν κατασκήνωσή μας. Φυσούσ' ένας τρελονοτιάς που τράνταζε τις σκηνές. Άκουγόταν τó δυνατό μούγκρισμα των κυμάτων που έσπαζαν στους βράχους. Στο δρόμο άντάμωσα τόν Πίπη που ήταν φρουρός στο φυλάκιο.

— Ο άνεμος άρπαξε όλόκερο τó φυλάκιο! είπε μέ τρεμάμενη φωνή.

Στό φώς του φαναριού μου, είδα τó μέτωπό του στά αίματα. Κάποιος κοντός τόν είχε κυπήσει στην ξαφνική άναστάτωση. Στην κατασκήνωση τού βάλαμ' ένα έπίδεσμο : εύτυχώς δέν ήταν τίποτα σοδαρό.

Στήσαμε βιαστικά δυό πρόχειρες σκηνές απ' τήν άλλη πλευρά τού τοίχου, για νά είμαστε στην ασφάλεια. Μά έληγ τή νύχτα τó σφόδριγμα τού άνέμου δέ μας άφήκε νά κλείσουμε μιάτι. Τό πρωί είδαμε τ' άποτελέσματα της τρικυμίας. Τό λιμναάκι μας είχε καταστραφεί όλωσδιόλου κι' απ' τήν παλιά μας κατασκήνωση δέν έμεινε σχεδόν τίποτα. Όσο για τó φυλάκιο, δυσκολευτήκαμε νά βρούμε άκόμα και τó μέρος όπου τó είχαμε στημένο.

Τήν Τρίτη μας έλειψε τó νερό. Στη φασαρία είχαμε σπάσει τή νταμετζάνα. Τ' άπόγεμα της Τετάρτης ή μανία τού άνέμου λιγότεψε κι' άψηφώντας τόν κίνδυνο, πήγα μαζί μέ τόν Πίπη και φέραμε νερό απ' τó πηγάδι της Όξειας. Στο γυρισμό δυνάμωσε πάλι ό νοτιάς και κινδυνέσαμε δυό φορές νά πνιγούμε. Μέ τί άγωνία παρακολουθούσαν απ' τήν Πλάτη τήν πάλη μας μέ τά στοιχεία!

Όυτε τήν Πέμπτη, ούτε τήν Παρασκευή άλλαξε καθόλου ό καιρός. Δες και είμαστε στην καρδιά τού χειμώνα! «Όυτε στο νησί τού Αόλου νάμαστε, δέ θά τρανταχόμασ' έτσι», έλεγε ό Πίπης κοιτάζοντας μέ κάποια έχθρα τó άγριέμένο ύγρο στοιχείο που μας χώριζε απ' τήν άγαπημένη μας Άντιγόνη.

Τελος πάντων, τó άπόγεμα τού Σαββάτου, φάνηκε μακριά, πολύ μακριά, ένας καπνός, ένα μαύρο σημάδι που μεγάλωνε όλοένα. Μέ τί άγωνία τó παρακολουθούσαμε! Όυτε κι' αυτός ό Νόε δέ θά περίμενε μέ πιότερη λαχάρα τó περιστέρι νά ξαναγυρίση στην Κιβωτό μέ τó κλαδί της έλιάς!... Κι' έταν, μέσα στη βενζινακάτος, έτοιμαζόμαστε για τó γυρισμό, κάποιος, έρμηνεύοντας τήν κοινή γνώμη, είπε κοιτάζοντας προς τó μέρος της Πλάτης :

«Αν μας ξαναδείτε, γράψε μας!»

Σάν άπομακρυνθήκαμε όμως άρχε-

τά, προτού ακόμα χαθεί στον όρίζοντα το νησάκι που μάς είχε χαρίσει τόσες περιπέτειες και συγκινήσεις, μου φάνηκε πως ξεχώριζε στα βλέμματα των φίλων μου, καθορισμένα στα ΒΑ., κάτι σά λυπη, να φοσταλγία...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΟΓΛΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Αγαπητοί μου,

Π' έλο το ποιητικό έργο του Ζάν Μορέας, — Σύντρες, Σύλλβες, Καντιλένες, Στροφές και δέν ξέρω τί άλλο, — ό άγαπητός μου συνάδελφος κ. Τέλλος Άγρας έδιάλεξε δσα κομμάτια του άρεσαν, τά μετέφρασε, τά ξανάχωσε νά πώ καλύτερα, σέ μιιά θαυμάσια έλληνική γλώσσα, τήν ίδια ίσως πού θά γράφε κι' ό Μορέας άν έμενε στήν Έλλάδα, και τά τύπωσε σ' ένα βιβλιονάκι. Η συλλογή αυτή, πού μέ τόση απόλαυση τή διάβασα, μου ξανάφερε δλοζώντανο μπροστά μου τόν Έλληνογάλλο ποιητή και μαζί μέ τή μορφή του, μαζί μέ τό έργο του, θυμήθηκα τήν περίεργη ζωή του και τήν άφάνταστη τύχη του.

Γιατί ό Ζάν Μορέας, καθώς ξέρετε, ήταν ένας Αθηναίος. Γιάννη Παπαδιαμαντόπουλο τόν έλεγαν. Άν ήκε σέ μιιά έγκριτη έδω οίκογένεια, έλαβε μιιά λαμπρή άνατροφή, μιιά γενική μόρφωση και, ακολουθώντας τήν κυριότερη κλίση του, άρχισε από πολύ νέος νά γράφει στίχους. Η πρώτη του ποιητική συλλογή, έλληνική έννοείται, επιγράφεται «Τρυγόνες και Έχιδναι» κι' είναι γραμμένη στήν καθαρεύουσα πού μεταχειρίζονταν όλοι σχεδόν οι ποιητές τής Αθηναϊκής Σχολής τού καιρού εκείνου (1870), Βασιλειάδης, Παπαρρηγόπουλος, Παράσχος, Καρασούτσας και καθεξής.

Σέ λίγο όμως ό νέος Παπαδιαμαντόπουλος έφυγε στο Παρίσι. Τή γαλλική γλώσσα, από έδω ακόμα, τήν ήξερε πολύ καλά. Και τήν έγραφε και τή μιλούσε. Έκει τήν έμαθε στήν έντέλεια: τήν έμαθε δσο και λίγοι Γάλλοι τή μαθαίνουν. Κι' άρχισε νά γράφει γαλλικά ποιήματα, πού τά τύπωνε μέ τό ψευδώνυμο Ζάν Μορέας (Jean Moréas). Γρήγορα έγινε γνωστός άνάμεσα στους Γάλλους ποιητές. Στήν άρχή βέβαια τόν χτύπησαν, τόν κορόιδεψαν γιά τούς «συμβολισμούς» του, τόν είπαν «ξένο πού νακομεταχειρίζεται τή γαλλική» κι' ό Μάξ Νορντάου, στο περίφημο σύγγραμμά του «Έκφυλισμός», περιάρπαξε και τόν Μορέας μαζί μέ τούς «έκφυλους», τούς μισοπάλαδους ποιητές και καλλι-

τέχνες τού τέλους τού ΙΘ' αιώνα (fin de siècle) και τού τά έφαλε απ' τήν καλή. Άν είχε θερμούς θαυμαστές, ό Μορέας είχε τότε και λυσσαλέους διώχτες.

Σιγά-σιγά όμως οι θαυμαστές πληθύναν κι' οι διώχτες βουδαινόταν. Ό Μορέας ξετυλιγόταν σταθερά, περνούσε από τρόπο σέ τρόπο, από Σχολή σέ Σχολή, και κάθε τόσο έδγαζε από μιιά συλλογή, άλλοιωτική από τις προηγούμενες, πού χαλούσε κόσμο. Κι' όταν έφτασε ως τούς «Στροφές», τό τελευταίο έργο του, πού τό χαρακτήριζε κλασσική, δηλαδή ελληνική διαύγεια και χάρη, ήταν πιά ένας ποιητής γενικά άναγνωρισμένος, ένας Γάλλος ποιητής γνωστός σ' όλον τόν κόσμο. Έλας Έυρωπαίος ποιητής μεγάλος. Είχε γίνει κιόλα Γάλλος διήκοος, ζούσε διαρκώς στή Γαλλία, ήταν παρασημοφορημένος από τή Γαλλ. Κυβέρνηση κι' όλοι έλεγαν πώς θά γινόταν μιιά μέρα κι' Ακαδημαϊκός. Ό πρόωρος θάνατος έμπόδισε τήν τυπική αυτή άπαθανάτιση. Ό Ζάν Μορέας όμως έλαβε τότε μιάν άλλη: από πολλούς κριτικούς, και σπουδαίους, άνακρύχθηκε ένας από τούς δυό ή τρεις μεγαλύτερους ποιητές τής σύγχρονης Γαλλίας. Μερικοί μάλιστα τόν θεωρούσαν τόν μεγαλύτερο, τόν πρώτο.

Τι τιμή και τί δόξα γιά τήν Έλλάδα!.. Για φαντασθήτε, νά πάη στο Παρίσι ένας νεαρός Αθηναίος ποιητής, νά γίνη Γάλλος, νά γράφει Γαλλικά και νά δάξη κάτω όλους τούς Γάλλους ποιητές τής εποχής του! Μά τήν αλήθεια, δέν είναι μικρό πράγμα! Αυτό ύψώνει πολύ τό ελληνικό πνεύμα, συσταίνει πολύ τή νεοελληνική φυλή. Και δέν υπάρχει άμφισβησία πώς λίγοι Έλληνες πού έμειναν κι' έδρασαν στόν τόπο, έπρόσφεραν στήν Έλλάδα λαμπρότερη ύπηρεσία από τόν Έλληνα αυτόν πού τήν άπαράτησε κι' έφυγε νά ζήση άλλο, νά έργασθι γι' άλλους, αλλάζοντας όνομα, γλώσσα, ύπηκοότητα...

Κι' όμως πολλές φορές τό συλλογίσθηκα. Ναί, ό Γιάννης Παπαδιαμαντόπουλος έξυπνήθηκε δσο λίγοι τήν πατρίδα του μέ τό νά γίνη Ζάν Μορέας. Άλλά δέν θά τήν έξυπνηρετούσε πολύ περισσότερο άν έμενε στήν πατρίδα του κι' έγραφε σάν Έλληνας έλληνικά: Αδίστακτα λέγω ναί. Έκείνος βέβαια δέν θά ζούσε τόσο καλά, τόσο εύκολα, τόσο εύτυχημένα δσο έζησε στο Παρίσι. Θά υπέφερε, θά αγωνιζόταν σκληρά, θά αίμάτωνε στόν άγώνα. Άλλά ή Νεοελληνική Λογοτεχνία θά αποκτούσε ακόμα ένα μεγάλο ποιητή σάν τό Σολωμό, σάν τόν Βαλαωρίτη, σάν τόν Παλαμά, κι' ή δόξα του πού σήμερα άνταναίλα μόνο στήν Έλλάδα, τότε θάταν όλη δική της. Άν, φεύγον-

τας, ό Παπαδιαμαντόπουλος τής έπρόσφερε μιιά ύπηρεσία άμμεση, μένοντας θά τής έπρόσφερε μιάν άμμεση. Κι' ή ποίησή μας, — ή δική μας ποίηση, — θάταν σήμερα πιδ προοδευμένη, κι' ή ποιητική μας γλώσσα πιδ δουλεμένη, και πιδ έξελειγμένη γενικά ή πνευματική μας ζωή.

Άλλιμονο άν όλοι όσοι αισθάνονται μιιά κλίση, ένα τάλαντο ποιητικό, καλλιτεχνικό, έφευγαν νά τό καλλιεργήσουν άλλο, όπως δυστυχώς τόκαμαν πολλοί Έλληνες ως τώρα. Ποιοί θά μείναν στήν Έλλάδα; Και τί θά γινόταν αυτός ό τόπος χωρίς ποίηση, χωρίς τέχνη, χωρίς πνευματική ζωή; Εγώ, τί νά σας πώ! δέν θά τόκανα. Λαγούς μέ πετραχήλια νά μου έταζαν, δέν θάφευγα νά γίνω Γάλλος, ή Γερμανός, ή Ιταλός. Κι' άν ήξερ' ακόμα πώς πηγαίνοντας στή Γαλλία θά τελείωνα Ακαδημαϊκός, ένω μένοντας στήν Έλλάδα θά πέθαινα στήν ψάθα, θά προτιμούσα νά μείνω στήν Έλλάδα. Τό ίδιο δέν θά κάνατε και σεις; Τό κάτω-κάτω, είναι μεγαλύτερη φιλοδοξία, — πάρτε το κι' έτσι, — νά θέλη νά γίνη κανείς γνωστός στόν κόσμο σάν Έλληνας απ' τή μικρή Έλλάδα, παρά σά Γάλλος ή Έλληνογάλλος απ' τή μεγάλη Γαλλία...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Άν τό παιδί δέν ήταν κυριευμένο έντελώς από τόν ένθουσιασμό του, θά παρατηρούσε ότι ό φοιτητής, κάνοντας τάχα πώς σκαύπιζε τόν ιδρώτα τού μετώπου του μ' ένα κόκκινο μαντηλάκι, τό κούνησε τρεις φορές πάνω από τό κεφάλι του.

Έστερα, άφου σκέφθηκε μιιά στιγμή, είπε:

— Νά πάρουμε δυό πούς-πούς. Έγώ στο πρώτο και σεις στο δεύτερο. Θά σας πάω στο κ. Κυβερνήτη.

— Μά δέ μου λέτε, ρώτησε μέ κάποια έκπληξη τό παιδί, ό Κυβερνήτης δέ μένει στο μέγαρο; Και τί μάς χρειάζονται τά πούς-πούς;

— Όχι, άπάντησε ό φοιτητής, αυτή τή στιγμή βρίσκεται στήν ιδιαίτερη κατοικία του και κεί θά πάμε νά τόν βρούμε, γιατί εκεί έχω γνωστούς εγώ. Θά ιδήτε μέ πόσο ένδιαφέρο θά σας δεχθεί και θά σας άκούσει.

Κι' ό φοιτητής διεθύνθηκε στήν έξοδο τού κήπου, όπου περίμεναν δυό πούς-πούς μαζί μέ δυό μπόι. Άνέδασε τό Φραγκίσκο στο δεύτερο κι' όταν εκάθησε, έβγαλε από τήν τσέπη του μιιά πέτσινη λουρίδα και τόν έδεσε από τή μέση στή ράχη τού καθίσματός του.

— Μά γιατί μέ δένετε; ρώτησε ό Φραγκίσκος.

— Είναι συνήθεια, άποκρίθηκε ό ξένος. Η αστυνομία έχει διατάξει νά δένουν τούς ξένους, γιά ν' άποφεύγουν τ'ατυχήματα.

Η άπάντηση δέν είχε τίποτα τό παράδοξο και τό παιδί σάπασε. Ό φοιτητής έδωσε μιιά διεύθυνση στο δικό του μπόι, πήδησε άπάνω και εύθύς τά δυό πούς-πούς ξεκίνησαν μέ δση ταχύτητα είχαν τά πόδια τών μπόι.

Στό δρόμο, ό γιος τού έφευγέτη, άντι νά κοιτάζει περίεργα τήν πόλη, καθώς κάνει κάθε νεοφερμένος, κοίταζε τή ράχη τού μπόι του. Η ράχη αυτή, αλήθεια, τού θυμίζε κάποιον γνωστό του, και πολέμουσε νά ιδεί και τό πρόσωπο. Μά δέν τά κατάφερε, γιατί ό μπόι είχε σηκώσει τό γιακά και τόν είχε καρφωμένο σέ τρόπο πού κρυόταν σχεδόν τό μούτρο του μέσα.

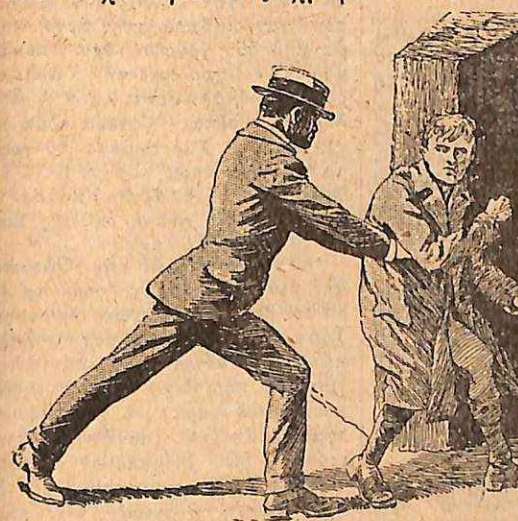
Πέρασαν τήν όδον Πώλ-Μπερ και μπήκαν στις συνοικίες τών Ιθαγενών.

Τό παιδί κοίταζε όλοένα τή ράχη τού μπόι και συλλογιζόταν:

— Αυτή ή σιλουέτα μου είναι πολύ γνωστή. Μά πού τήν έχω ξαναίδει;

Τώρα περνούσαν από τούς δρόμους τών συντεχνιών: Πέρασαν τό δρόμο τών Χαλκών, τών Ψαριών, τού Μεταξιού, τών Νημάτων.

Εαφνικά, τό πούς-πούς τού φοιτητή έκαμε μιάν απότομη στροφή και βρέθηκε στο δρόμο τού Χαρτιού. Στο δρόμο αυτό όλες οι φάτσες τών σπιτιών είναι σκεπασμένες μέ χάρτινες εικόνες, πού προξενούν περίεργη έντύπωση μέ τά πολυποίκιλα σχήματά τους και τά χτυπητά τους χρώματα. Μά ό

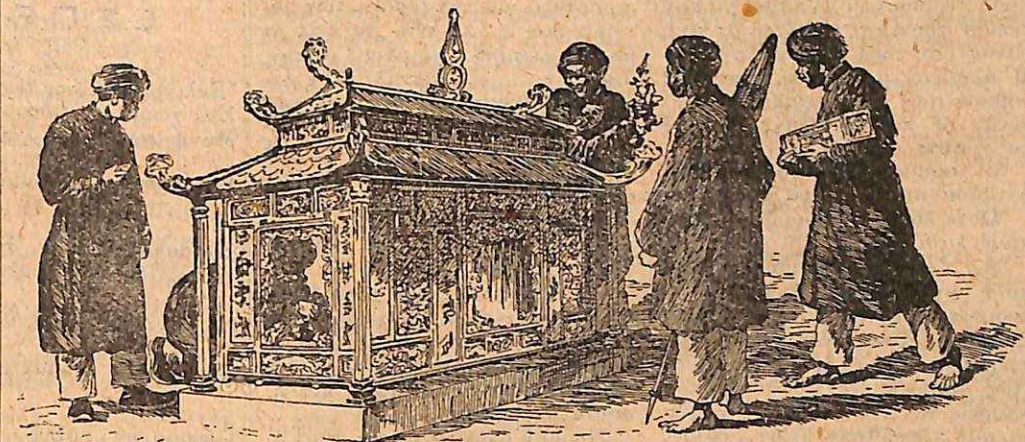
«Τόν έσπρωξε σ' ένα σπίτι...» (Σελ. 313, στ. β').

Φραγκίσκος άρχισε νά βρίσκει πολύ μακρύ τό ταξίδι αυτό. Τόν κόσμο δέν τόν ήξερε καλά: ωστόσο τού φαινόταν περίεργο, ένας Γάλλος Κυβερνήτης νά κατοικεί στις φτωχές αυτές συνοικίες, ένω είχε στή διάθεσή του τό θαυμάσιο μέγαρο πού είχε ιδεί τό πρωτ.

Άρχισε λοιπόν νά κουνιέται στο πούς-πούς και νά φωνάζει τό μπόι. Έκείνος ούτ' έπαίρνε είδηση. Μά σέ λίγο, και τά δυό πούς-πούς στάθηκαν άποτομα κι' ό φοιτητής πήδησε κάτω και έτρεξε στο Φραγκίσκο.

— Πού βρισκόμαστε; τόν ρώτησε τό παιδί, κοιτάζοντας μέ άπορία τριγύρω του.

— Στο Κυβερνήτη!

«Ένα χάρτινο σπίτικι σάν σεντούκι...»

— Έδω μέσα κάθεται ό Κυβερνήτης;

— Μά βέβαια, τώρα θά ιδήτε, άποκρίθηκε ό φοιτητής ξερά-ξερά, μ' έναν τρόπο πού δέ θυμίζε καθόλου τήν πρώτη του λεπτότητα κι' ευγένεια.

Δίχως νά χάσει στιγμή, έλυσε τό παιδί, τό κατέδρασε από τό πούς-πούς κι' ύστερα, πιάνοντάς το βάνουσα από τή μέση, τό έσπρωξε μέσα σ' ένα σπίτι, μπήκε κι' αυτός κι' έκλεισε τήν πόρτα άμέσως από πίσω τους.

Τώρα πιά ό Φραγκίσκος κατάλαβε ότι ήταν θύμα κάποιας άπάτης. Στήν άρχή πήγε ν' άντισταθί, μά ό φοιτητής κρατούσε σφιχτά τά χέρια του, δεμένα ακόμα μέ τή λουρίδα. Έβγαλε τις φωνές, μά ένα φίμωτρο από χάρτι τού κλεισε τό στόμα. Ένα δεύτερο πρόσωπο πρόδρασε μπροστά του. Κάθε αντίσταση θά ήταν μάταιη.

Τόν κατέδρασαν από μιιά ξύλινη σκάλα πού έδγαζε στο υπόγειο. Καθώς κατέβαινε, είδε από τόν άνοιχτό φεγγίτη τό μπόι τού πούς-πούς, πού είχε κατεδάσει τό γιακά του τώρα πού δέ φοδόταν κανένα μη τόν ιδεί.

— Ό Κού-Σύ! φώναξε τό παιδί. Είναι ό Κού Σύ... Χάθηκα!

Έστερ' από λίγα λεπτά, ο καίμενος ό Φραγκίσκος ήταν εξαπλωμένος σ' ένα παλιοκαρόδοτο από χάρτι, στο βάθος ενός σκοτεινού υπόγειου. Ό φοιτητής τόν άφησε χαιρετώντας ερωτικά:

— Καλή άντάμωση!

Κι' άκουσε τό θόρυβο μιιάς πόρτας πού έκλεινε και πού αυτή δέν ήταν δυστυχώς από χάρτι, αλλά από γερό ξύλο.

Όρισμένως, τό Σιδερένιο Χέρι δέν άφινε πολύ εύκολα τούς ανθρώπους πού είχε πιάσει μιιά φορά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τό Χάρτινο Σπίτι

Πόσην ώρα έκλαιγ' έτσι τό παιδί πάνω στο χάρτινο κρεβάτι του; Δέν τόξερε. Μιά φορά όμως ξύπνησε από τήν άπελπισία του κι' έννοιωσε νά τόν πνίγει μιιά λύσσα τρελή, γιατί στάθη-

κε σάν ήλθιος νά τόν τυλίξει ό ψευτοφοιτητής εκείνος. Τόν κυρίευσε πάλι ή επιθυμία νά άγωνισθεί. Άφου κατάφερε γά τό σκάσει από τήν τρομερή φυλακή τού Άγκόρ, γιατί νά μη τό σκάσει κι' απ' αυτή; Τό πρόβλημα φαινόταν στήν επιφάνεια εύκολώτερο, ωστόσο ήταν πάντα πολύ δύσκολο.

Πρώτα-πρώτα, τό σπiti όπου είχαν φυλακίσει τό φίλο μας, βρισκόταν στο κέντρο τής συνοικίας τών Ιθαγενών, όπου ή επίδραση τής γαλλικής έξουσίας είναι πολύ χαλαρή, γιά νά μήν έρεθίζει τούς Ιθαγενείς και νά μήν έμποδίσει τά έθιμά τους. Ένα από τά παλιά αυτά έθιμα ήταν και τά χάρτινα άφιρώματα.

Στό Άννάμ υπάρχουν τρεις θρησκείες: ό βουδισμός, ό κομφουκισμός και ό ταστισμός. Τά θρησκευτικά άντικείμενα είναι όλα καμωμένα από χάρτι κι' είναι άπομιμήσεις πραγμάτων πού τά χρησιμοποιούμε καθεμέρα: καπέλλα, παντούφλες, μαγειρικά σκεύη, αλογα, έξέφαντες κλπ. ή τέλος ραβδιά από χρυσάφι ή άσήμι, γιατί φαντάζονται οι Άνναμίτες ότι οι νεκροί έχουν ανάγκη από χρήματα. Χρειάζονται ακόμη και σπiti, γιά νά στεγάζονται στο άλλον κόσμο. Τά σπiti αυτά τά φτιάχνουν από ποικιλόχρωμο χάρτι κι' από μπαμπού. Τά βάζουν άπάνω στο φέρετρο τή στιγμή τής κηδείας και τά καίνε ύστερα άμέσως, δσο μπορούν πιδ κοντά στόν τάφο. Όλ' αυτά τά πένθιμα θρησκευτικά άντικείμενα τά φαρμακάρουν στο δρόμο έκείνο τού Χαρτιού.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἐπειτα γιὰ τὴ Σελίδα χρειάζεται ψευδώνυμο) Ἑλληνόπαιδα (λοιπὸν περιμένω) Ἀρχιδιαβολάκι (ὡραίο τὸ γραμματάκι σου γιὰ τὸν πρόγο) τὸ ὅς που νὰ πῆς κίμνο, εἶναι φράση καὶ σημαίνει αὐτοστιγμὴ, ἀμέσως, γρήγορα· ἀλλοῦ λέει καὶ ὡς που νὰ πῆς ἀμήν) Φοίβη Δηλιά (μὴ στενοχωρησῇ, δὲ πειράζει· πολὺ ὠρτο καὶ τᾶλλο σου γράμμα πού μοῦ λές γιὰ τὸ σφράγισμα αὐτὸ τῶν 11 μαθητικῶν χρόνων μ' ἐν' ἀπολυτήριον Γυμνασίου· λοιπὸν κ' εἰς ἀνώτερα) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (οἱ λύσεις δεκτὲς ἂν, πρέπει νὰ γράφῃ καὶ τὸν τρόπο πού διαβάσῃ μιὰ Ἐπιγραφή, γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι κατὰλαβες τὴν Ἀσκήσιν, βρήκες πού λέγε τὸ κλειδί καὶ δὲν τὴν ἔλυσες στὰ στραβά, κατὰ τύχην) Ἄδν Ζουάν (ναί, μὲ μεγάλη χαρὰ σὲ ξαναδέχομαι) γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τὰ πῶς κατὰλλῃλα εἶναι τὰ ποιήματα τοῦ Δροσίνῃ καὶ τοῦ Πολέμῃ· ζήτησε κατὰλόγους ἀπὸ τὸν ἐκδότῃ κ. I. N. Σιδέρη, ὁδὸς Σταδίου) A. N. Z. (τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεσε πολὺ· ὑποθέτω ὅτι καὶ τὰ κομμάτια πού διάλεξες πρὸς μετάφρασιν θὰ μᾶρουν) στείλε μου ἕνα-δύο νὰ διαβάσω καὶ νὰ σοῦ πῶ) Χόρ-Χόρ Ἀγάν (τώρα δὲν δέχομαι παρὰ μόνο II. Πνεύματα) N. I. Τσί-παν (λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ καὶ τὸ ποιήμα κ' ἡ μετάφρασις ἀκατάλληλα· ἀλλωστε δὲν δέχομαι τώρα ἀπὸ κανένα) Ἀλίκη Δροσοπούλου (δεκτὲς) Πρόδ. Ἀντώνογλου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θεσσαλὶκὸν Ἀστέρη (δὲν μπορῶ θὰ τὴ ζητήσης μὲ M. Ἀγγελία) Κέλλερμαν (ἔστειλα· φίλησέ μου τὰνιφάνια σου) Βάρκιν τὸ Κανάρη (τὴς ἔλαβα) Ἡρωϊκὴν Φέσσιν (ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ τίς τρεῖς ἀπαντήσεις) B. I. Ἀνδρεάδην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μεσημβρινὸν Ἀστέρη (ναί) Μαρουσιωτάνι (ἐλ' ἀφῆθῃς) Μικρὸν Ἀθηναῖον, Νίκον Πυρ., Φοῖβον κιλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Αυγούστου, θάπαντρω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
(Ἀπὸ τοῦ ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦ, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑω-
τερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτε-
ρικοῦ).
Ἀδελφούλα μου, δρ 15 (5 καὶ 6).
Ἀφροδίτη, δρ 20 (6 καὶ 7).
Θέκτρον, Γόμος B' δρ 25 (6 καὶ 7). Γό-
μος Γ' δρ 15 (6 καὶ 7).
Ἰσαβέλλα, δρ 22 (4,50 καὶ 6).
Καλὸς Δρόμος, δρ 10 (4,50 καὶ 6).
Καλὸς Δρόμος, δρ 8,10 (4,50 καὶ 6).
Κόκκινος Βράχος, δρ 15 (4,50 καὶ 7).
Κόσμος καὶ Κοσμάς, δρ 20 (5,50 καὶ 7).
Κωμῶδιὰ τοῦ Ἀριστέλους, δρ 4 (4 καὶ 5).
Μαργαρίτα Στέφαν, δρ 15 (5 καὶ 6).
Μητρούλα, δρ 5 (4 καὶ 5).
Παιδικὸν Θεάτρον, Δ' γ' τόμοι, ἕκαστος
δρ 15 (5 καὶ 6).
Πετριές στὸν Ἥλιο, δρ 12,50 (4,50 καὶ 6).
Πλούσιος καὶ Φτωχὸς, δρ 30 (6 καὶ 7).
Στάχυν καὶ Παπαρουνές, δρ 10 (5 καὶ 6).
Στέλλα Βιολάντη, δρ 10 (4,50 καὶ 6).
Τερέζα Βάρκα-Δακτύλα, δρ 20 (5,50
καὶ 7).
Ο Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρί-
νους δρ 20 (5 καὶ 6).
Ἡ Τριμερὴς Γυναικίς, δρ 20 (6 καὶ 7).
Φοιτηταί, δρ 10 (4 καὶ 5).
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ
«Κακοῦ Δρόμου» δρ 12 (4,50 καὶ 6).

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς A' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς B' Περιόδου (1894—1925)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Ὀκτωβρίου.)

603. Λεξιγράφος

Στὸ πρῶτο βρίσκεις καλογέρους,
Στάλλο νερὰ λιμνάζουν καὶ βρω-
[μοῦν.
Τόλο μου βλέπεις νέους καὶ γέροντες
Στὸ μάτι τους μὲ χάρην νὰ κολλοῦν.
Ἀγριεμένος Ὠκεανὸς

604. Συλλαβόγραφος

Ἐνώθῃ τὸ προσωπικὸ
Μ' ἐν' ἄλλο, ἀναφορικὸ,
Κι' ἔγινε ἀκρόπολις ἱερή,
Γιὰ μιὰ φυλὴν, τρισποθητή.
Τρυφανάκι

605. Στοιχειόγραφος

Μ' ἔχεις στὰ χέρια σου τὰ δύο,
Μὲ κόβεις, μεγαλώνω...
Καὶ σὺν ἀποκεφαλίσθῃ,
Μὲ σκότος μαῖορ καὶ πυκνὸ
Τὴ κτίσιν κο' κουλῶνω.

Βισλέττα τοῦ Βουνού

606. Μεταγραμματισμὸς

Βουνοσειρὰ εὐρωπαϊκὴ
Κάνει τὸ ρῶ της δέλτα
Κι' ἕνα προδότη μιστῶ
Παρουσιάζει οβέλτα.

Ἀγγελος

607. Γωνία

α') * * * β')

Τὴν μὲν γωνίαν α' ἀποτελοῦν
Μοῖρα καὶ μουσικὸν ὄργανον πνευ-
στόν· τὴν δὲ β' περιέφημον ἑλλη-
νικὸν ὄρος κ' ἐθνικὸς ποιητής.
Γιού-Γιού

608. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμὸς
2 4 5 6 7 8 = Νῆσος
3 2 4 7 8 = Ἀρχ. θεός
4 2 6 5 7 8 = Ἀρωματικόν
5 6 7 8 7 8 = Δροσιζει
6 7 5 7 4 = Ἄνθος

7 1 7 3 7 8 = Ἐπίθετον [φῆς
8 7 5 7 1 2 = Πόλις: τῆς Γρα-
Γεωργίης Ἀν. Γεωργιάδης

609-613. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γραμματός
ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
πελοργός, μῖτος, ρῆμα, τόνος,
μοῦσα. Οὐραγγοτάγκος

614. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων.
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης,
ἀποτελοῦν Νεοῦ ἑλλήνα διηγηματο-
γράφον:

1, Κοινὸν ἀμφίβιον· 2, Εἰς τῶν
ἐπτά σοφῶν· 3, Ὀπωρικὸν κοινό-
τατον· 4, Μοῦσα· 5, Πόλις τῆς
Ἰσπανίας· 6, Αὐτοκράτωρ τοῦ
Βυζαντίου· 7, Νεοῦ ἑλλήνα ποιητής.
Κεφαλωνιάκι

615. Ἑλληποσύμφωνον

οοιο - ιαεαι - οαιε
Κεραυνός

616. Γρίφος

εἰς 1 1 1
ἡ εἰς εἰς Δευτέρα φ'
εἰς εἰς 1 1
εἰς 1 1
Ἀεράκι τοῦ Βουνού

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

617. Charade en calembour
Chat moi? Mais non, mais non,
Je vous assure!
Bête, pour sûr,
Mais chat n'est pas mon nom.
(Πρωτότυπον) Λιλάντα

618. Sans Voyelles

1 - n - pr - vr - q - l - l - d - mtr
(Στίχος τοῦ Lafontaine)
Μιχ. Ο. Δέφνερ

Τέλος τοῦ 227 Διαγ. Δύσεων.
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

355. Ἄνεμος (ἄν, Αἴμος.) —
356. Πιλάφι (πῖ, λά, φῖ.) — 357.
Κρόνος - ὄνος. — 358. Μαχητῆς -
μαθητῆς.

359. Τ Π Ε Ι Α 360-364.

Ρ Ε Π Ε Ι Ἀργώ, νά-
Α Π Ε Ν dos, Ἀδδα,
Φ Λ Ρ Ε Ν Τ Ι Α Φ α ἰ δ ω ν,
Γ Ο Ζ σπέρμα. —
Ι Ο Ι 365. ΠΑΥ-
Φ Ν Ο Ν ΣΑΝΙΑΣ (Α

σπα ἰα, ὕαινα, σάνις, Νατίς, ἱπ-
πασία.) — 366. ΤΟΔΕΛΟΝ (Τόκι-
τος, ρΟδον, ΓαΛλία, Δαρβίος.
Δημάδης, λείριΟν, πυρείοΝ.) —

367. Καθὼς κανονάοις σου ψά-
λω. — 368. Μὴ περὶ φρονέει τοὺς
δυστυχεῖς (μὴ περὶ φρο - λυτους -
δὲς τύχης.) — 369. Livre - livre. —
370. J'ai grand appetit (gé grand,
a petit.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διευθύνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ.
ἄλλως δὲν εὐθὺν ἔμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Ὅσοι ἔλῃξεν ἡ συνδρομὴ
των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

"Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία
τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμῃ δεκτὴ καθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὴ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ μεγαλῆα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—572)

ΜΙΜΟΖΑ, ΜΑΡΚΙΤΑ, ΡΙΤΑ, ΔΟΥΚΙΣΣΑ, ΤΖΟ-
ΚΟΝΤΑ. Νὰ περιμένω ἕνα σας τετραδίο-
ν: Μὲλα Πανουργιά, Ἀγία Μαρίνα Λα-
μίας. ΣΟΝΙΑ

(ΚΣΤ'—573)

Δι' ἀγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα
6, συμμετοχὴ δίδραχμος. Δ/σις:
(ΚΣΤ'—574). Περιμένα.

(ΚΣΤ'—574)

Γιὰ σας, Διαπλαστούλα καὶ Διαπλασ-
τούλες, Ἀτρεμῆτος Ἀμαζών

(ΚΣΤ'—575)

"ΑΣΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,
Πληροφόρηθε τὰ ἀγαπητὰ Διαπλασ-
τούλα καὶ Συλλόγους ὅτι διακόπτουμε
τὰς ἐργασίας μας μέχρι 31 Ὀκτωβρίου.
Ο Πρόεδρος Ὁ Γραμματέας
ΜΥΣΤ. ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΚΕΛΕΡΜΑΝ

(ΚΣΤ'—576)

ΣΚΝΙΠΑ, ἡ ἀποκόλλωσις εἶναι λάθος, ἀόη!
Εἶμαι ὁ: ΠΡΟΔΟΤΗΣ

(ΚΣΤ'—577)

"ΑΘΗΝΑ-ΓΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,
Στὰ Διαπλαστούλα πού μᾶς ρώτησαν
σὲ ποῖο σοβαρὸ Σύλλογον πρέπει νὰ γρα-
φτοῦν γιὰ νὰ ποτήσουνε δημοφες κάρτες
καὶ σπάνια γραμματόσημα, συνιστοῦμε τὴν
"Echange Amical Universel", στὸ Βέλ-
γιο· ἡ συνδρομὴ εἶναι μόνον 17 γαλλικὰ
φράγκα τὸ χρόνον. Περισσότερες πληροφο-
ρίες: I. Παναγόπουλον, ὁδὸς Καλλι-
φρονά Ἀθῆνας.

(ΚΣΤ'—578)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ",
Προδότη, θερμὰ συλλυπητήρια, ἡ Παλιά-
τσου, γιὰ τὴν προσδοσίαν σας καταστα-
τικῶν στὰ σκουπίδια. Ἀσπρος, Μαῦρος
Παλιάτσος — Σαράντης, Κόκκινος Παλιά-
τσος — Παπαδόπουλος, Κίτρινος, Γκρι
Παλιάτσος — Τασσοπούλου, Ριγὲ Παλιάτσος —
Τασσοπούλου, Πράσινος Παλιάτσος —
Σαράντη, Μπλε Παλιάτσος — Γιαννακόπου-
λος, Καφε Παλιάτσος — Πετρίτσος, Μικρὸς
Παλιάτσος — Σαράντη.
Μάδετε νὰ προδίδετε τοὺς συμμάχους σας.
(ΚΣΤ'—579)

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμὸν ἀγράφων
κωμικῶν κωτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχ-
μος, προσέβητις δίδραχμος. Βραβεῖα 2 βιβλία
ἐκλεκτά. Δ/σις: κ. Β. Γιάγκογλου, Ameri-
can Express, Ἀθῆνας.

ΝΑΤ ΠΙΚΕΡΤΟΝ, ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ
(ΚΣΤ'—580)

Προσημειώνοντας στὸ Διαπλαστούλα
χαριετὰ ἱγναρδῶς τὰ Διαπλαστούλα
καὶ Διαπλαστούλες. Ἰδιαιτέρως τοῦ Πα-
λαίου Φιλήρου. Δὸν Ζουάν

(ΚΣΤ'—581)

Εὐκὲ Ἀστέρη, δὲν πιστεύω ἡ Διάπλασις
νὰ δημοσιεῖται φευδὲς διαδεδομένης
Παραίτησιν εὐχολογίας ἀποδεχόμεθα. Ἐ-
ννοεῖς ἐργασίαν Σαπφειδίου.

Ἀσπρος Παλιάτσος
(Ἡρώδης Παλιάτσος)
(ΚΣΤ'—582)

Γουλιέλμ Τριπέλλε, εἰσὶν νήπιον θηλά-
ζον. Ἀποκαλύψτε με. ΖΙΦΚΟΜΑΡ